

POWOŁANIE PROROKA

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 3 października

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Rdz 15,6; Ga 3,6-9; 1 Krl 18,19-39; Iz 53,1-12; Dn 2,46-48; Mk 1,2-5; Mt 11,1-6.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Potem usłyszałem głos Pana, który rzekł: Kogo poślę? I kto tam pójdzie? Tedy odpowiedziałem: Oto jestem, poślij mnie!” (Iz 6,8).

W czasach biblijnych prorocy często odgrywali kluczową rolę w dziejach ludu Bożego. Czasami zajmowali najważniejsze stanowiska w społeczności wierzących.

Jednak prorockie powołanie nigdy nie było łatwe. Wielu proroków doświadczało bowiem trudności, smutku, odrzucenia, niezrozumienia i zniechęcenia.

Niektórzy Boży prorocy niechętnie przyjmowali powołanie do prorockiej służby. Trudno się temu dziwić. Prorocy przeważnie napotykali na silną opozycję ze strony tych, którzy nieprzychylnie odnosili się do przekazywanych przez nich przesłań. Boży prorocy bywali lekceważeni, wyszydzani, prześladowani i więzieni. Jednych ukamienowano, a drugich ścigano jak dzikie zwierzęta. Niektórzy ponieśli męczeńską śmierć.

W obecnym świecie napełnionym przemocą, chciwością, niemoralnością, wyzyskiem i wszelkiego rodzaju satanistycznymi wpływami proroczy głos często jest odrzucany i lekceważony. Zostaliśmy powołani do słuchania Bożych proroków i opowiadania o nadziei wskazanej nam za ich pośrednictwem.

W poprzedniej lekcji dowiedzieliśmy się, że po upadku pierwszych ludzi w Edenie Bóg podjął niezwłoczne działania, by odnowić łączność z ludźmi. W tym tygodniu przyjrzymy się przełomowym wydarzeniom w dziejach świata, gdy Bóg powoływał proroków i przekazywał przez nich swojemu ludowi ważne przesłania dla upadłej ludzkości.

Od *Księgi Rodzaju* po *Apokalipsę Jana* Bóg zawsze miał wierną resztę, która akceptowała wezwanie do posłuszeństwa w odpowiedzi na Jego łaskę (zob. Jr 31,7.31-34). Na przykład wiele lat po rozproszeniu mieszkańców Babel, Bóg wybrał Abrahama (wtedy zwanego jeszcze Abramem) jako wzór wiary przymierza nie tylko dla jego rodziny, ale i wszystkich przyszłych pokoleń. Otoczony odstępcami i ludźmi moralnie dwoistymi, Abraham okazał się wierny Bożemu powołaniu. (Zob. Rdz 12,1-9).

Bóg oznajmił Abrahamowi warunki przymierza i nauczył go, w jaki sposób zbawienie ludzkości zostanie dokonane przez ofiarę Chrystusa (zob. Rdz 15,6-17). Aby poddać próbę wiarę Abrahama i uświadomić mu wagę ofiarowania Syna Bożego, Bóg nakazał patriarsze złożyć w ofierze Izaaka, jego syna (zob. Rdz 22,1-17). Była to najtrudniejsza próba dla ojca wierzących. Pomyśl o wszystkich powodach, jakie Abraham mógł podać, by odrzucić ten Boży nakaz. A jednak patriarcha okazał się posłuszny. Bóg oczywiście powstrzymał Abrahama przed zabiciem Izaaka i dał mu baranka na ofiarę.

Nie wszyscy prorocy zostali powołani przez Boga, by ostrzegać ludzi przed nadciągającym nieszczęściem. Jednak wszyscy byli powołani, by wzywać ludzi do wierności, często ostrzegać przed odstępstwem, potępiać ciemnienie ubogich i słabych oraz potępiać łamanie przymierza i jego zasad.

Najważniejszym zadaniem proroków było ukazywanie obietnicy zbawienia przez obceanego Mesjasza. Stałe świadectwo biblijnych proroków i Ducha Świętego w erze poapostolskiej wzywa nas do zrozumienia nadciągającego kryzysu i ostrzegania innych przed nim. Jednak w centrum tego przesłania pozostaje dobra nowina o odkupieniu wiernego ludu Jezusa — tych, którzy wytrwają w więzi przymierza z Nim (zob. Ap 12,17).

Przeczytaj Rdz 15,6; Ga 3,6-9; Hbr 11,8. Co takiego w życiu czy charakterze Abrahama kwalifikowało go do służenia Bogu, mimo że najwyraźniej nie był on człowiekiem wolnym od wad?

Istnieje wiele podobieństw między czasami Abrahama i naszymi. W jego czasach pogaństwo i bałwochwalstwo zdominowały świat. Podobnie we współczesnym świecie różnego rodzaju ideologie są wymierzone w marginalizowanie i eliminowanie chrześcijaństwa. W przeciwieństwie do dominującej kultury lud Boży dzisiaj jest powołany do wiernego odzwierciedlania podobieństwa do Boga w sposobie odnoszenia się do bliźnich, w tym do głoszenia przesłań trzech aniołów z Ap 14,6-12.

***Pismo Święte* mówi, że Abraham „uwierzył Panu, a On poczytał mu to ku usprawiedliwieniu” (Rdz 15,6). Jak obietnica ewangelii została wyraźnie ukazana w tym wersecie? Jaka nadzieja płynie z tego dla ciebie?**

Przeczytaj 1 Krl 18,19-39. Czego historia ta uczy nas o sposobie funkcjonowania urzędu prorockiego?

Powołanie oraz sposób przemawiania Eliasza odzwierciedlały jego rolę jako Bożego posłańca. Aby zahamować odstępstwo w Izraelu, Bóg posłał Eliasza do króla Achaba i polecił mu zapowiedzieć dotkliwą suszę, która miała dotknąć kraj. Bóg posłużył się tym nieszczęściem, by zawrócić swój lud z drogi bałwochwalstwa ku posłuszeństwu. Król i Izraelici obwinili Eliasza o spowodowanie tego nieszczęścia oraz uznali, że należy go zgładzić.

Na górze Karmel Elasz przeciwstawił się prorokom Baala i Aszery. Boży posłaniec w mocy Ducha Świętego skierował wezwanie do bałwochwalczych Izraelitów, by wyrzekli się fałszywych bogów i powrócili do Pana. Izraelici wiedzieli, że to ich błędne wybory doprowadziły do narodowego odstępstwa. Byli wreszcie gotowi nawrócić się do Boga, który okazał się mocniejszy niż fałszywi bogowie, jako że inni bogowie po prostu nie istnieją.

W okresie poprzedzającym powtórne przyjście Chrystusa Bóg nakazuje swojemu Kościołowi głosić przesłanie podobne do przesłania Eliasza, wzywające ludzi na całym świecie do porzucenia ich bożków i przygotowania się do tego, by mogli się ostać w wielkim dniu Pana. Bóg wciąż utrzymuje łączność ze swoim ludem, posługując się przy tym swoimi wybranymi metodami. Jego Słowo oraz dar proctwa służą napomnieniami, ostrzeżeniami, radami i wsparciem.

„Odrodzenie prawdziwej pobożności wśród nas jest największą i najpilniejszą ze wszystkich naszych potrzeb. Dążenie do tego powinno być naszym pierwszym zadaniem. Trzeba dołożyć gorliwych starań, aby dostąpić błogosławieństwa Pana, nie dlatego, że Bóg nie chce udzielić nam swego błogosławieństwa, ale dlatego, że nie jesteśmy przygotowani na to, aby je przyjąć”⁷.

Przeczytaj Ml 3,23-24. Jak przesłanie Eliasza wpływa na rodziny, które je przyjmują i podążają za Bogiem?

Prawdziwe ożywienie zaczyna się w sercu oraz w domu. Rodzina jest podstawową komórką Kościoła i społeczeństwa. Ożywienie w rodzinie szerzy się jako niebiańska miłość w Kościele, społeczeństwie i kraju. Taki jest Boży cel dla chrześcijańskiej rodziny. Ożywienie motywuje także lud Boży do prowadzenia działań misyjnych.

Jakiego rodzaju bożki mogą się pojawiać dzisiaj w naszych domach, sercach i zborach?

⁷ Ellen G. White, *Wybrane poselstwa*, t. 1, Radom 2016, s. 119.

Izajasz, jeden z najważniejszych proroków *Starego Testamentu*, został powołany do służby prorockiej bezpośrednio przez Boga (zob. Iz 6,1-8). Przejęty świętością i majestatem Boga, Izajasz uświadomił sobie swoją marność i bezwartościowość. Wówczas serafin przybliżył się do Izajasza. Trzymając rozżarzony węgielek z niebiańskiego ołtarza i dotykając nim ust Izajasza, oczyścił go symbolicznie z jego grzechów. Potem Bóg zapytał:

— „Kogo poślę i kto nam pójdzie?” (Iz 6,8 UBG).

Izajasz odpowiedział tak, jak każdy z nas powinien odpowiedzieć na Boże powołanie:

— „Oto jestem, poślij mnie!” (Iz 6,8).

Powołanie Izajasza nastąpiło w przełomowym okresie dziejów Izraela. Mimo własnych uchybień Izajasz otrzymał ważne zadanie ostrzeżenia Izraelitów i ich przywódców oraz wezwania ich do porzucenia grzechu. Proroctwa Izajasza są jednymi z najważniejszych fragmentów *Pisma Świętego*. Dają nam wgląd w charakter Boga, naturę ludzkości oraz plan zbawienia realizowany przez niebo. 53. rozdział *Księgi Izajasza* jest niewątpliwie najbardziej poruszającym proroctwem opisującym śmierć Jezusa oraz to, czego przez swoją śmierć dokona On dla ludzkości.

Przeczytaj 53. rozdział *Księgi Izajasza*. Jak to zdumiewające proroctwo, napisane ponad pół tysiąca lat przed ukrzyżowaniem Jezusa, objawia sens Jego śmierci poniesionej za nas? Czego proroctwo to uczy nas o naturze daru prorokowania?

Proroctwa *Księgi Izajasza* zapowiadają cel przyjścia Mesjasza i Jego misję (zob. Iz 53,3-5). Wyjaśniają, dlaczego Chrystus był „jak jagnię na rzeź prowadzone” (Iz 53,7) i w jaki sposób Jego niepojęta ofiara zbawia Jego lud z grzechów. Zastępczy charakter ofiary Chrystusa jest tu wyraźnie przedstawiony i ukazuje podstawy pojednania dokonanego dla ludzkości.

„Wszyscy jak owce zbłądziliśmy, każdy z nas na własną drogę zбочzył, a Pan jego dotknął karą za winę nas wszystkich” (Iz 53,6). Proroctwo to podkreśla powszechność ludzkiej grzeszności, ale także wystarczającą moc i zasięg śmierci Chrystusa na krzyżu jako rozwiązania problemu grzechu. Rozdział ten jak żaden inny w *Starym Testamencie* oraz *Nowym Testamencie* ukazuje plan zbawienia w sposób wyraźny i jednoznaczny.

Prorocka służba Izajasza nie była łatwa. Izraelici bardzo negatywnie postrzegali jego przepowiednie zbliżającego się nieszczęścia, podobnie jak współcześnie wielu postrzega ostrzeżenia przed skutkami grzechu (zob. Rz 6,23). Proroczy głos Izajasza brzmiał wyraźnie w jego czasach i brzmi do dzisiaj (zob. Iz 2,4; 5,20). Odrzucenie przez Izraelitów wezwania do praktykowania sprawiedliwości i przeprowadzenia reformy doprowadziło do zniszczenia Jerozolimy. Takie same grzechy doprowadzą do klęski bezbożnych mieszkańców świata, gdy Chrystus przyjdzie powtórnie.

Przejrzyj ponownie 53. rozdział *Księgi Izajasza* i zaznacz wszystko, co Jezus uczynił dla nas, jak zostało to opisane w tym rozdziale. Jaką nadzieję możesz czerpać z tego, co zostało objawione Izajaszowi jako efekt ofiarnej śmierci Chrystusa poniesionej za nas?

Większość chrześcijan zna historię proroka Daniela, który w niewoli postanowił trzymać się zasad zdrowego życia, jakie wpojono mu w dzieciństwie. Daniel jest wzorem wierności (zob. Dn 1,8). Gdy zaoferowano mu niezdrowe przysmaki z królewskiej kuchni, Daniel postanowił trzymać się zdrowej roślinnej diety i pić tylko wodę zamiast wina z królewskiego stołu (zob. Dn 1,12-16). To była pierwsza z wielu prób, takich jak ta opisana w 6. rozdziale *Księgi Daniela*, gdy prorok musiał się liczyć z tym, że wierność wobec Boga przyjdzie mu przypłacić życiem.

Przeczytaj Dn 2,46-48; 4,15; 5,13-14; 6,26-28. Co wersety te mówią o świadectwie wiary wydawanym przez Daniela wobec pogan, wśród których żył?

Dzięki wierności Daniela i jego towarzyszy poganie mieli okazję dowiedzieć się o mocy Boga. Te historie z życia proroka wskazują ważną zasadę, iż przez nasze życie, naszą wierność i dzięki mocy Boga działającej w nas i przez nas nasi bliźni mogą i powinni dowiedzieć się o Bogu Niebios, który „jest Bogiem bogów i Panem królów” (Dn 2,47).

Imię Daniel, które znaczy: *Bóg jest moim sędzią*, harmonizuje z treścią księgi, w prorocत्वach której przewija się motyw sądu Bożego, zwieńczonego powtórным przyjściem Chrystusa jako ostatecznym zwycięstwem Boga. Prorocтва *Księgi Daniela* zasługują na szczególną uwagę i pilne studiowanie, jako że odnoszą się w znacznym stopniu do naszych czasów. Prorocтва te są przypomnieniem, że zawsze powinniśmy zachować czujność i przestrzegać przykazań Bożych, nawet w pozornie mało istotnych sprawach życia.

Prorokowi Danielowi objawiono powstanie kolejnych światowych imperiów oraz ich upadek jako skutek nieposłuszeństwa wobec Boga. W swoich proroczych wizjach Daniel ujrzał Boży plan i ostateczny triumf Królestwa Bożego (zob. Dn 7,13-14).

Pomyśl chociażby o 2. rozdziale *Księgi Daniela*, napisanym ponad pięćset lat przed narodzeniem Chrystusa. Daniel trafnie opisał powstanie i upadek czterech światowych imperiów, sięgających aż do naszych czasów (symbolizowanych przez stopy posągu), czyli czasów współczesnej Europy podzielonej na państwa i narody, o których wyraźnie czytamy, że „zmieszają się z sobą, lecz jeden nie będzie się trzymał drugiego, tak jak żelazo nie może się mieszać z gliną” (Dn 2,43). Ta niezwykła przepowiednia spełniła się w długich dziejach podzielonej Europy, która wbrew różnym próbom zjednoczenia nadal jest podzielona na szereg państw o odmiennych prawach, zwyczajach i tradycjach. Możemy być pewni, że żadne próby zjednoczenia Europy nie powiodą się, skoro tak zapowiedział Bóg przez proroka.

Imperia zapowiedziane w 2. rozdziale *Księgi Daniela* powstały i rozpadły się zgodnie z prorocत्वem. Jak świadczy to o wiarygodności biblijnych prorocत्व, które zapowiadają nastanie wiecznego Królestwa Bożego (zob. Dn 2,44)?

Przeczytaj Mk 1,2-5. Jaki był cel służby Jana Chrzciciela?

W *Ewangelii Marka* czytamy, że pojawienie się Jana Chrzciciela zostało zapowiedziane w prorocztwie *Księgi Izajasza* (zob. Iz 40,3). Jan Chrzciciel od pierwszych lat swojego życia postępował zgodnie z wolą Boga. Gdy szatan usłyszał zwiastowanie Jana Chrzciciela na pustyni, obawiał się, że utraci swoje panowanie nad ludzkością⁸. Jan Chrzciciel z taką trafnością wskazywał nikczemność ludzi, którzy przychodzili go słuchać, iż szatan zaczął się obawiać, że jedni po drugich zaczną się nawracać do Boga. W ten sposób zwodziciel stopniowo mógł utracić kontrolę nad ludem Bożym, który udało mu się niemal zupełnie zwieść. Tak więc diabeł czynił wszystko, by odwieść Jana Chrzciciela od jego służby i podkopać jego wiarę w obiecanego Mesjasza.

Przeczytaj Mt 11,1-6. Jak Jezus umocnił wiarę Jana Chrzciciela, gdy ten został uwięziony?

Szatan nie był w stanie skusić Jezusa do grzechu. Będąc pokonany podczas kuszenia Zbawiciela na pustyni, odszedł stamtąd, palając gniewem. Zmienił więc taktykę, jak zwykle uciekając się do prześladowania, i wtedy doprowadził do uwięzienia Jana Chrzciciela. Uwięzienie Jana Chrzciciela miało być ciosem wymierzonym w Jezusa. Szatan usiłował złamać Jana Chrzciciela i doprowadzić do jego śmierci, aby zadać w ten sposób ból Jezusowi i przytłoczyć go emocjonalnie. Jednak Jezus znalazł sposób, by podtrzymać na duchu uwięzionego Jana Chrzciciela. Choć Jan Chrzciciel znalazł się w trudnym położeniu i nie był w stanie zrozumieć, dlaczego spotkał go taki los, skoro Jezus jest prawdziwym Mesjaszem, to jednak pozostał wierny Bogu aż do śmierci.

Podobnie jak dawni prorocy, my także zostaliśmy powołani do głoszenia przesłania skrucy i wiary oraz wystarczalności sprawiedliwości Chrystusa (zob. Ap 14,6-12). Podobnie jak to było w przypadku Jana Chrzciciela, szatan próbuje doprowadzić nas do zwątpienia w Bożą misję w naszym życiu. Jednak nie powinniśmy popadać w zwątpienie, jeśli pamiętamy Boże prowadzenie w naszym życiu, zwłaszcza w trudnych chwilach, podobnie jak Jan Chrzciciel, gdy znalazł się w więzieniu i ostatecznie został skazany na śmierć przez występnego i słabego człowieka. Bez względu na to, co ludzie mogą nam zrobić, możemy z wiarą polegać na Bogu, a On nas podtrzyma. On obiecał nam moc do pełnienia Jego woli (zob. Dz 1,8). W świecie pogaństwa i panującego odstępstwa wśród chrześcijaństwa musimy być wiernymi świadkami Chrystusa bez względu na okoliczności.

Czy znalazłeś się kiedyś w tak trudnym położeniu, podobnie jak Jan Chrzciciel w więzieniu, iż nie potrafiłeś zrozumieć, dlaczego spotkało cię zło, którego się nie spodziewałeś? Jak zachowałeś wówczas wiarę oraz zaufanie do Boga?

⁸ Zob. Ellen G. White, *Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 165-166.

POWOŁANIE DO PROROCKIEJ SŁUŻBY

Bóg powołuje proroków w określonym czasie i w określonym celu. Prorocy przekazują Boże przesłania wtedy, gdy są one potrzebne. Zgodnie z tą zasadą adwentyści dnia siódmego rozumieją, że Ellen White została powołana do służenia darem proroctwa, podobnie jak inni prorocy niekanoniczni (więcej na ten temat w kolejnych lekcjach). Ellen Harmon (po zamążpójściu Ellen White) otrzymała swoje pierwsze powołanie w grudniu 1844 roku, kilka tygodni po wyznaczonej przez ruch millerowski dacie, gdy miało nastąpić powtórne przyjście Jezusa na podstawie Dn 8,14: „»Aż do dwóch tysięcy trzystu wieczorów i poranków. Potem świątynia zostanie oczyszczona«” (Dn 8,14 BC).

Choć sam William Miller nie wyznaczył dokładnej daty, jego zwolennicy spodziewali się, że przyjście Jezusa nastąpi 22 października 1844 roku, zgodnie z biblijną rachubą Dnia Pojednania, który rozumieci jako symboliczną zapowiedź powtórnego przyjścia Zbawiciela na ziemię. Ta wiara sprawiła, że z ogromnym przekonaniem tysiące wiernych w Ameryce Północnej i na całym świecie czekały na przyjście Jezusa oraz początek życia wiecznego z Nim w niebie. Sam William Miller również z ekscytacją i entuzjazmem oczekiwał tego wydarzenia.

Jednak wyznaczona data minęła, a Chrystus nie przyszedł, wskutek czego członkowie ruchu millerowskiego doświadczyli druzgocącego zawodu, który przeszedł do historii jako wielkie rozczarowanie.

W takich okolicznościach Bóg udzielił Ellen jej pierwszej proroczej wizji. Zasadniczym przesłaniem tej wizji było zachęcenie zarówno jej samej, jak i innych rozczarowanych wierzących do wiary, że Bóg nadal jest z nimi mimo błędnej interpretacji historycznego wydarzenia, na które czekali. Wizja wskazywała drogę wiodącą z ziemi do niebiańskiego Jeruzalem. Tą drogą wierzący w przyjście Chrystusa zmierzali do Świętego Miasta. „Gdyby tylko wpatrywali się w Jezusa, który był tuż przed nimi, prowadząc ich do owego miasta, byłiby bezpieczni”⁹.

Ta wizja była dobrą nowiną. Bóg zaczynał tworzyć nowy ruch religijny, wyprzedzając wierzących z zamieszania powstałego po rozczarowaniu. Jezus nadal był z nimi. Jego przyjście pozostawało tylko kwestią czasu. Jezus nadal prowadził swój lud drogą zbawienia. Wierzący musieli tylko wpatrywać się w Niego. Mieli wszelkie powody ku temu, by nie porzucić nadziei wbrew niepewności i rozczarowaniu.

Tak oto siedemnastoletnia Ellen została powołana do prorockiej służby. Czeła była trudna droga, zwłaszcza na początku.

Choć z czasem dar proroctwa został zaakceptowany jako autentyczny, Ellen obawiała się służyć jako Boża posłanniczka. Funkcja Bożego proroka nigdy nie była łatwa ani popularna. Co skłoniło Ellen, by przyjąć Boże powołanie?¹⁰

W następnym tygodniu przyjrzymy się uważniej szczególnemu dziełu i wyzwaniom, jakim musieli sprostać starotestamentowi prorocy i jakie pojawiały się także w życiu i służbie Ellen White.

⁹ Ellen G. White, *Spiritual Gifts*, t. 2, Battle Creek 1860, s. 31.

¹⁰ Więcej na ten temat przeczytasz pod adresem: <https://whiteestate.org/absg/2>.